

alt, hvad man kan for, at der ikke er nogen, der falder ud.

Man kan så spørge, om vi i Folketinget har sørget for de værktøjer, der kan bevirke, at kommunerne f.eks. kan gøre en forskel i denne her forbindelse og kan være med til at afhjælpe problemet.

Til det må vi jo svare ja. SF har endda også selv været hjælpsom på det her område, i og med at vi har skabt servicejobloven for et års tid siden, og den forbedrede vi ved de sidste finanslovforhandlinger, hvor vi har fået et rigtig godt værktøj til at hjælpe lige nøjagtig den gruppe her. De personer, som er over 48 år, og som er i aktivperioden, kan kommunerne oprette fleksjob til.

Vi ser jo gerne, at man gør det inden for f.eks. ældresektoren, og derfor er vi blevet enige om at honorere hvert eneste servicejob, der bliver oprettet på de her vilkår, med ekstra 50.000 kr., som kan gå til uddannelse. Det er den vej, vi skal rundt for at hjælpe de folk, der er på vej til at falde ud af systemet.

Dernæst vil vi også gerne give tilsagn om, at vi på baggrund af ikke mindst de oplysninger og det udspil, som arbejdsministeren er kommet med for et stykke tid siden, vil tage forhandlinger med Folketingets partier omkring en mere kvalitativ aktivering, der opkvalificerer mere, end vi har set det hidtil, med henblik på ordinær beskæftigelse.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Selv om der selvfølgelig ikke er meget at takke for i Socialdemokratiets ordførertale, så dog trods alt tak for, at man bekymrer sig om problemet.

Er Socialdemokratiet ikke lidt bekymret for, at man lader alle gode kræfter – a-kasserne, arbejdsformidlingen og kommunerne – fokusere på at løse det akutproblem, som er opstået bl.a. i kraft af Amanda-systemet, altså bruger alle kræfterne på at løse sidsteøjeblikksproblemerne med det resultat, at der ikke er overskud og mandskab til at tage fat på den ordinære handlingsplan for de andre arbejdsløse, som har krav på det, så de også kommer bagud og det hele bliver til nogle sidsteøjeblikksinitiativer?

Tror Socialdemokratiet ikke, at det kunne være mere gavnligt, at man giver det rum, der skal til for at kunne leve op til de intentioner, arbejdsministeren har sat i udsigt? Der skal ikke bare kvalitet til – det har der skullet være hele ti-

den – men der skal også kvantitet til, hvis det skal blive til virkelighed. Er vi ikke nødt til at give noget mere rum til de arbejdsløse, så de ikke falder ud, men får lidt mere tid, så arbejdsformidlingen kan sørge for en ordentlig aktivering?

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Det er jo godt, når vi har fælles bekymringer, for så burde der også kunne findes mange fælles løsninger.

Mit synspunkt er, at alle gode kræfter skal forenes i denne sag, for at der ikke er nogen, der falder ud, og netop anvisningen af det værktøj, vi har foreslået, mener jeg ikke strider imod, at arbejdsformidlingen skal løse en lang række andre opgaver i det daglige – det, hr. Ole Sohn kalder de ordinære opgaver.

Men jeg vil godt have lov til at minde om, at for nogle få år siden havde vi faktisk 360.000 ledige, og arbejdsformidlingen skulle også klare andre opgaver dengang. Nu har vi betydelig færre ledige, og det betyder, at der må være flere ressourcer i arbejdsformidlingen til at løse opgaverne for de omkring 150.000 ledige, vi har nu. Der må alt andet lige være mere plads til, at man kigger noget på det forhold, og jeg mener ikke, at Amanda er skyld i alle problemerne. Man kan godt få tingene til at hænge sammen ude i de enkelte regioner med de virkemidler, vi har til rådighed.

Jens Vibjerg (V):

Jeg er enig i, som forslagsstillerne skriver i bemærkningerne, at en række ledige ikke har fået den aktivering, der er lagt op til at de skal have. Men nu er aktivering efter Venstres opfattelse ikke et mål i sig selv. Det handler først og fremmest om at få kvalitet i aktiveringen, altså at bruge de aktiveringsredskaber, der fører den ledige frem til ordinær beskæftigelse.

Det helt store problem er efter Venstres opfattelse – og her har Amanda en væsentlig del af skylden – at de virkelig effektive aktiveringsredskaber såsom privat jobtræning har haft en meget lav prioritet i år 2000. Det er klart, at i første omgang kræver privat jobtræning en større indsats fra AF's side. Det kræver en væsentlig større indsats at bevæge sig ud på virksomhederne, få åbnet dørene og få skabt det tillidsfulde samarbejde, der skal til for at matche de ledige og virksomhederne til et frugtbart samarbejde med efterfølgende ordinær beskæftigelse. Men det er